

Nr 226.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående ersättning till Karl Wilhelm Karlsson m. fl. i anledning av yrkessjukdom; given Stockholms slott den 31 mars 1950.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande statsrådet hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernädigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Sven Andersson.

Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 31 mars 1950.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, statsråden SKÖLD, QUENSEL, DANIELSON, VOUGT, ZETTERERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG, WEIJNE, ANDERSSON, LINGMAN.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anför t. f. chefen för socialdepartementet, statsrådet Andersson.

Inledning.

I proposition den 3 mars 1950, nr 112, har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen sådan utvidgning av lagen den 14 juni 1929 (nr 131) om försäkring för vissa yrkessjukdomar, att såsom yrkessjukdom omfattad av försäkringen skall anses bl. a. kronisk manganförgiftning samt dammlunga, framkallad genom inverkan av oorganiskt ämne. Den föreslagna lagändringen avses träda i kraft den 1 juli 1950. Då det här gäller en obligatorisk försäkring, bekostad av arbetsgivarna, har lagändringen icke ansetts böra göras tillämplig å sjukdomsfall, som yppats före dess ikraftträdande. Såsom framgår av vad jag anfört vid anmälan av nämnda proposition har förslaget om ändring av lagen om försäkring för vissa yrkessjukdomar föranletts av inträffade sjukdomsfall. Beträffande vissa av dessa, nämligen ett fall av manganförgiftning och ett antal fall av dammlunga, föreligga framställningar om ersättning. En redogörelse torde få lämnas för den föreliggande utredningen rörande dessa fall.

Framställning om ersättning på grund av manganförgiftning samt yttranden däröver.

Ersättningsfrågans tidigare behandling.

Karl Wilhelm Karlsson, född 1907, anställdes 1945 vid Elektriska svetsningsaktiebolaget, Göteborg. Under tiden september 1945—maj 1946 arbetade han hos bolaget med malning av ferromangan i kulkvarn, vid vilket arbete rikligt med manganhaltigt metalldamm bildades i arbetslokalen. I april 1946 började Karlsson lida av balansrubbningsbesvär. Han sökte dock icke läkare härför, men när han själv misstänkte förgiftning slutade han sin anställning hos bolaget och tog i juni samma år anställning såsom stuveriarbetare i Göteborgs hamn. Någon dag i december 1946 måste han emellertid upphöra med detta arbete på grund av tilltagande besvär vid gående, svårighet att hålla balansen samt tyngdkänsla i benen. Den 28 december 1946 sökte Karlsson första gången läkare för sina besvär. Läkarintyg utvisande att Karlsson led av kronisk manganförgiftning ingavs till Arbetsgivarnes ömsesidiga olycksfallsförsäkringsbolag, där svetsningsaktiebolagets arbetare äro försäkrade. Genom beslut den 27 februari 1947 förklarade försäkringsbolaget, att då besvären icke framkallats genom inverkan av något i lagen om försäkring för vissa yrkessjukdomar angivet ämne någon ersättning icke kunde tillerkännas Karlsson enligt nämnda lag. Häröver anförde Karlsson besvär hos försäkringsrådet, som ej fann skäl göra ändring i överklagade beslutet.

Föreliggande framställning.

Karlsson har i en den 1 oktober 1948 dagtecknad skrift hemställt om ersättning av statsmedel på grund av sjukdomen. Karlsson har därvid åberopat, att han sedan den 28 december 1946 varit arbetsoförmögen.

Yttranden.

Riksförsäkringsanstalten har i yttrande den 19 oktober 1948 förklarat, att då Karlsson icke var berättigad till ersättning enligt yrkessjukdomsförsäkringslagen samt några andra skäl, varför ersättning av statsmedel skulle utgivas, ej anförts, kunde anstalten icke tillstyrka nämnda framställning.

Av handlingarna i detta ärende framgår i övrigt följande.

Enligt ett läkarutlåtande i april 1948 hade Karlsson betydande svårighet att gå och svårt att hålla balansen samt vara höggradigt invalidiserad. Efter hand fick han även svårare att tala. Då Karlsson syntes sakna möjligheter att erhålla arbete i öppna marknaden, ansågs hans invaliditet uppgå till nära nog 100 %. Symtomen visade tecken till progress.

Med undantag för ett försök att arbeta såsom städare vid fabrik under två veckor sommaren 1948 har Karlsson endast under vissa tider utfört arbete vid Göteborgs stads arbetsberedning. Därvid har han varit sysselsatt med vissa enklare arbeten under 67 dagar år 1947, 213 dagar år 1948 och 77 dagar år 1949 (t. o. m. den 28 maj). Den sammanlagda inkomsten av ifrågavarande arbeten har resp. år uppgått till 432 kronor, 2 024 kronor och 805 kronor. Vid förnyad läkarundersökning i maj 1949 ansågs Karlsson subjektivt snarast sämre än vid föregående undersökning. Objektivt status hade i stort sett icke förändrats. Karlsson var sålunda helt invalidiserad på grund av den genom manganförgiftningen ådragna organiska nervsjukdomen.

Sedan Kungl. Maj:ts beslutat förelägga riksdagen förslag om utvidgning av yrkessjukdomsförsäkringslagen till att avse även manganförgiftning, har *riksförsäkringsanstalten* den 9 mars 1950 avgivit förnyat utlåtande i ärendet. Anstalten har därvid upplyst, att den, om yrkessjukdomsförsäkringslagen varit tillämplig, skulle ha tillerkänt Karlsson, förutom ersättning för erforderlig läkarvård m. m., hel sjukpenning för tiden 29 december 1946—28 maj 1949 fransett de tider han kunnat utföra visst arbete, då halv sjukpenning skulle ha utgivits. Vidare skulle Karlsson tillerkänts livränta att fr. o. m. den 29 maj 1949 utgå för tre år, varefter omprövning skulle ha skett. Det årliga beloppet av livräntan skulle ha motsvarat två tredjedelar av Karlssons årliga arbetsförtjänst och utgjort 3 000 kronor. Vid livräntans bestämmande skulle sjukdomen ansetts medföra förlust av arbetsförmågan.

Om Karlsson ekonomiska förhållanden har anstalten inhämtat bl. a. följande.

Karlsson är gift. Hustrun, som är 33 år gammal, kan ej ha förvärvsarbete utom hemmet, enär hon handhar vården av makarnas tre barn i åldern 5, 4 och 2 år. Karlsson har ej fast egendom och inget kapital. Han uppger sig ha vissa skulder. Han är icke medlem av sjukförsäkringskassa. Från pensionsstyrelsen uppbär Karlsson invalidpension utgående med 200 kronor för år. Familjen har alltsedan några månader efter hans insjuknande åtnjutit ett understöd av 260 kronor för månad från arbetsgivarna. Enligt av riksförsäkringsanstaltens ordsombud lämnad uppgift skulle emellertid understödet jämlikt avtal återbetalas, därest ersättning komme att utgivas av statsmedel.

Av principiella skäl och med hänsyn till konsekvenserna anser riksförsäkringsanstalten det tveksamt, huruvida ersättning av statsmedel bör tillerkännas Karlsson. Enär emellertid hans sjukdom antagit en så svårartad karaktär samt ömmande omständigheter synas tala för ersättning, har anstalten ansett sig icke böra ställa sig avvisande till den gjorda framställningen. Ersättning anses dock knappast böra ifrågakomma för tid före den 1 oktober 1948, då den till Kungl. Maj:t gjorda framställningen är dagtecknad.

Försäkringsrådet, som hört sin medicinskt sakkunnige, utnämnde professorn G. Wohlfart, tillstyrker, att ersättning beviljas Karlsson från dagen för sjukdomens yppande eller den 28 december 1946. För tiden från yppandet till och med den 28 maj 1949, efter vilken dag Karlsson ej synes ha kunnat åtaga sig något avlönat arbete, anser rådet ytterligare utredning beträffande Karlssons arbetsförmåga vara erforderlig för bedömning av ersättningens storlek.

Framställningar om ersättning på grund av dammlunga samt yttranden däröver.

Föreliggande framställningar.

Svenska metallindustriarbetareförbundet har (skr. 20/1 1949) — i samband med att förbundet föreslagit, att yrkessjukdomsförsäkringslagen skall göras tillämplig å yrkessjukdom förorsakad genom inverkan av hårdmetall — hemställt om ersättning av statsmedel i anledning av att vissa arbetare vid Fagersta bruks aktieföretag drabbats av ifrågakommande sjukdom. Förbundet har sedermera (skr. 1/8 1949) gjort framställning om ersättning till ytterligare två arbetare i Fagersta. Med hänvisning till förbundets hemställan har vidare (skr. 23/3 1949) fru *Astrid Pettersson*, Stockholm, anhållit om ersättning enligt grunderna för olycksfallsförsäkringen på grund av att hennes make under anställning vid Aktieföretaget Lumalampan ådragit sig samma sjukdom och avlidit.

Omständigheterna i de särskilda fallen.

I anslutning till av riksförsäkringsanstalten gjord utredning lämnas i det följande en redogörelse för de särskilda fall, som avses i förenämnda framställningar.

Karl Erik Bergkvist, född 1913, anställdes 1937 hos Fagersta bruks aktiebolag. Under åren 1938—1946 arbetade han såsom tillformare å bolagets hårdmetallavdelning. År 1940 började han besväras av lätt andfåddhet vid ansträngningar. Under en månad 1944 undersöktes han å läns-sanatoriet i Västerås. Några tecken på morbus Schaumann eller tuberkulos kunde därvid icke påvisas. Efter en tids vila inträdde förbättring i tillståndet och i maj 1945 började han åter arbeta. Efter kort tid tilltogo emellertid besvären. Han intogs därför ånyo å sanatoriet och vårdades där tiden 16 juni—8 september 1945. I november 1945 återupptog han arbetet men måste redan efter tre veckor avbryta detta på grund av tilltagande andnöd och rethosta. Bergkvist ordinerades vila till februari 1946 och hans tillstånd förbättrades. Efter att sedermera under en kort tid ånyo ha arbetat måste han emellertid sluta därmed. Han vårdades åter å sanatoriet tiden 11—16 mars 1946 och efter ytterligare någon vilotid i hemmet fick han börja arbeta på hårdmetallfabrikens kontor. I början av 1947 var han sjukskriven under sex veckor. Vid undersökning i september 1947 var han relativt kry. Under någon tid i december 1947 hade han lunginflammation. Omkring den 1 juli 1948 insjuknade han akut och avled den 3 i samma månad.

Om Bergkvists familjeförhållanden har riksförsäkringsanstalten upplyst bl. a. följande.

Bergkvist efterlämnade änka och två minderåriga barn. Hans änka, som är född 1910, har anställning å Fagersta bruks centrallaboratorium med en timpenning av en krona jämte indexreglerat tillägg. Under 1949 var hennes arbetsförtjänst 1 824 kronor. Hon erhåller vidare barnbidrag med 500 kronor för år, änkebidrag med 800 kronor för år samt bostadsbidrag med 300 kronor för år.

Bror Göte Jakobsson, som är född 1918, anställdes 1939 hos Fagersta bruks aktiebolag där han i huvudsak arbetade å bolagets hårdmetallverk. 1944 började han besväras av hosta och andfåddhet. En den 3 juni 1944 tagen lungröntgenbild visade förändringar, som till en början tolkades som tuberkulösa. Upprepade kontroller gävo emellertid negativt resultat med avseende å förekomsten av tuberkelbaciller. Symtomen blevo efterhand mera framträdande och Jakobsson var tidvis arbetsoförmögen på grund av andfåddhet, särskilt i samband med recidiverande luftrörskatarrer. Under 1944 var han sjukskriven sex månader samt såväl 1945 som 1946 fyra månader. 1945 erhöll Jakobsson arbete såsom maskinreparatör men slutade 1946 hos bolaget. T. o. m. den 6 januari 1947 arbetade han därefter såsom motormontör och uppgives sedan dess ha varit arbetsoförmögen. Jakobsson

har sedermera i februari 1950 blivit undersökt å Karolinska sjukhusets yrkesmedicinska avdelning. Han befanns därvid vara något försämrad i jämförelse med en undersökning 1948. Vid ett tillfälle i december 1949 hade han fått anfall av hjärtklappning och ångest. Andfåddhet uppträdde vid gång å slät mark efter något tiotal meter. Enligt vederbörande läkares uppfattning var Jakobsson arbetsoförmögen på grund av sin lungskada och den sannolikt sekundära hjärtpåverkan.

Riksförsäkringsanstalten upplyser, att Jakobsson är ogift och lär sakna tillgångar. Vid sidan om understöd från sjukkassa har han uppburit folkpension i form av sjukbidrag åren 1948 och 1949.

Nils Martin Pettersson, född 1907, innehade anställning hos Aktiebolaget Lumalampan. Han arbetade under åren 1940—1942 med körning av centrifuger för spetstillverkning av hårdmetall och var under åren 1942—1943 förman å avdelningen för framställning av hårdmetallpulver. I början av januari 1943 började Pettersson besväras av andfåddhet. Enär röntgenundersökning gav anledning till misstanke att tuberkulos förelåg, stod Pettersson åren 1943—1946 under regelbunden dispensärkontroll. Upprepade prov voro emellertid negativa med avseende å förekomsten av tuberkelbaciller. Pettersson var sjukskriven på grund av sina lungbesvär 7 augusti 1943—5 augusti 1944, 17 oktober—25 november 1946 samt från den 17 till den 31 januari 1947, då han avled på sjukhus.

Petterssons änka är född 1906 och har anställning med en lön, som uppgår till 90 kronor för vecka. Hon har egen bostadslägenhet, i vilken kapitalinsatsen utgör 800 kronor. Makarna ha inga barn. Vid makens frånfälle fick hon från Aktiebolaget Lumalampan emottaga ett understöd av omkring 1 000 kronor.

Fredrik Bertil Flodström, född 1905, arbetade å hårdmetallavdelningen vid Fagersta bruk i ungefär 6 år till 1946, då han överflyttades till mekaniska verkstaden. 1944 började han besväras av andfåddhet. Under tiderna 1 november—5 december 1945 och 18 mars—23 april 1946 var han arbetsoförmögen. Sedermera har en förbättring inträtt och vid en undersökning 1949 var han subjektivt besvärsfri. Enligt läkarutlåtande den 20 februari 1950 förefunnos allttjämt lungförändringar men sjukdomen ansågs icke medföra någon nedsättning av arbetsförmågan.

Algot Tore Sundvall, född 1917, hade — fränsett ett kortare uppehåll — anställning å hårdmetallavdelningen vid Fagersta bruk under åren 1933—1941. Under 1948 började han besväras av andfåddhet och var sjukskriven en månad detta år. Sundvall överflyttades i samband därmed till brukets laboratorium, där han alltsedan dess arbetat. Vid undersökning den 20 februari 1950 konstaterades allttjämt lungförändringar. Sjukdomen ansågs dock icke medföra någon nedsättning av hans arbetsförmåga.

Gustav Emil Jansson, född 1881, var under åren 1943—1947 sysselsatt å wolframsyreavdelningen vid Fagersta bruks aktiebolag. 1946 började han besväras av illamående och andfåddhet. Han led även av allmän klenhet och magsår och var sjukskriven under tiden 11 juni 1947—31 maj 1948. F. n. föreligger dock enligt läkarutlåtande ej 10 % invaliditet.

Ebba Kristina Lindström, född 1910, arbetade under åren 1942—1945 med siktning av hårdmetallpulver vid Fagersta bruk. 1948 började hon besväras av hosta och andfåddhet samt var sjukskriven under tiderna 28 februari—1 mars 1948 och 24 september 1948—30 januari 1949. Vid kontrollundersökning den 29 juni 1949 var hon subjektivt besvärsfri, ehuru de röntgenologiska lungförändringarna kvarstodo i stort sett oförändrade. Å en i februari 1950 tagen röntgenbild ha iakttagits vissa nytillkomna lungförändringar, som dock icke äro av samma typ som de tidigare förändringarna.

Otto Valdemar Berggren hade under åren 1936—1944 sysselsättning som pressare av hårdmetallpulver hos Fagersta bruks aktiebolag. Vid undersökningar 1948 och 1949 visade Berggren röntgenologiska förändringar i lungorna, tydande på inverkan av hårdmetalldamm. Han var sjukskriven under tiderna 23—29 augusti och 23 september—19 oktober 1948 samt 23 oktober 1948—18 september 1949. Invaliditeten uppgår dock f. n. ej till 10 %.

Yttranden.

I utlåtande den 18 juni 1949 kunde *riksförsäkringsanstalten* icke tillstyrka, att åtgärder vidtoges för beredande av ersättning i extraordinär ordning. Om ersättningsrätt för sådan sjukdom framdeles skulle komma att införas, ville anstalten inkomma med förnyat utlåtande.

I anledning av Kungl. Maj:ts förslag i propositionen nr 112 har anstalten den 13 mars 1950 ånyo yttrat sig. Anstalten har därvid rådgjort med överläkaren docenten G. Jönsson och medicine doktorn Å. Nyström. Jönsson anförde bl. a. följande.

Med ledning endast av röntgenbilden är det icke möjligt att avgöra om det är metalldamm eller något annat skadligt ämne, som förorsakat de sjukliga förändringarna i lungorna. Det hopade uppträdandet av kronisk, fibrös, interstitiell pneumoni, som är ett ganska sällsynt sjukdomstillstånd, inom en liten grupp individer sysselsatta med samma arbete gör det emellertid sannolikt att sjukdomsorsaken är att finna i samband med detta arbete. Även om röntgenbilden i och för sig är okarakteristisk bör den sammanställd med resultaten av en yrkeshygienisk undersökning kunna ligga till grund för en sannolikhetsdiagnos.

Med den vidare tolkning av begreppet dammlunga, som eftersträvas i propositionen nr 112, fann Nyström det befogat att hänföra förhanden-

varande fall till den grupp sjukdomar, som i propositionen föreslogs vara att anse som yrkessjukdom.

För egen del anför riksförsäkringsanstalten, att i samtliga här berörda fall sjukdomen synes ha orsakats av arbete med hårdmetall. Anstalten anser det tveksamt, om sjukdomen kan innefattas under begreppet dammlunga i hittills vedertagen betydelse men framhåller att den uppenbarligen är avsedd att inrymmas under begreppet dammlunga i den bemärkelse, som åsyftas i det förut nämnda lagförslaget.

Beträffande de tidpunkter, då anstalten ansett sjukdomen yppad ävensom beräkningsgrunderna för den ersättning, som skulle ha utgått därest yrkessjukdomsförsäkringslagen varit tillämplig, torde få hänvisas till utlåntandet. Här må endast nämnas, att anstalten under nämnda förutsättning skulle ha utbetalat sjukpenning till Bergkvist och Pettersson under de tider sjukdomen föranlett sjukskrivning samt i anledning av deras död begravningshjälp och livräntor till de efterlevande. Till Jakobsson skulle ha utgivits sjukpenning och livränta. Beträffande Flodström, Sundvall, Jansson, Lindström och Berggren har sjukdomen icke ansetts medföra invaliditet uppgående till 10 %, varför endast sjukpenning skulle ha utbetalats.

För egen del finner anstalten det av principiella skäl och med hänsyn till konsekvenserna tveksamt, huruvida ersättning av statsmedel bör utgå. Då sjukdomen emellertid beträffande Bergkvist medfört döden och i fråga om Jakobsson antagit en synnerligen svårartad karaktär, varjämte i båda fallen ömmande omständigheter föreligga, har anstalten icke ansett sig böra ställa sig avvisande till att i dessa fall ersättning beviljas. Ersättning bör dock på grund av tidpunkten för metallindustriarbetareförbundets framställning icke utgå för tid före den 1 januari 1949.

Beträffande Pettersson anser anstalten med hänsyn till den efterlevande makans jämförelsevis goda arbetsförtjänst och omständigheterna i övrigt sådana billighetsskäl knappast föreligga, att ersättning till henne bör utgivas av statsmedel. Vad slutligen angår de fall, där hårdmetallungan icke medfört 10 % invaliditet, har enligt anstaltens mening sjukdomen icke antagit sådan svårartad karaktär, att ersättning av statsmedel f. n. synes böra ifrågakomma.

Försäkringsrådet har inhämtat yttrande av sin medicinskt sakkunnige, docenten A. Westergren. Enligt Westergrens mening kunde någon lungsjukdom till följd av hårdmetallskada icke anses yppad hos Jansson och Berggren. I likhet med riksförsäkringsanstalten finner försäkringsrådet, att ersättning bör utgå till Bergkvists änka och två barn samt till Jakobsson. Härutöver förordar rådet, att ersättning även utgives till Petterssons änka. Ersättningen bör utbetalas till Jakobsson från den dag då han slutade sin

anställning som motormontör samt till Bergkvists och Petterssons efterlevande från dödsfallet.

Vad beträffar frågan om ersättning i de övriga fallen instämmer rådet i riksförsäkringsanstaltens yttrande. Med hänsyn till vad Westergren anfört beträffande Jansson och Berggren finner rådet det ovisst, huruvida hårdmetallunga kan anses yppad hos dessa.

Föredraganden.

Som av det föregående framgår har Kungl. Maj:t i propositionen nr 112 till årets riksdag föreslagit, att yrkessjukdomsförsäkringslagens tillämpningsområde skall utvidgas så att bl. a. kronisk manganförgiftning och dammlunga, framkallad genom inverkan av oorganiskt ämne, skall omfattas av försäkringen. Förslaget har föranletts av inträffade sjukdomsfall. I överensstämmelse med tidigare tillämpad praxis har utvidgningen icke ansetts böra göras tillämplig å sjukdomsfall, som yppats före lagändringens ikraftträdande. Även om förslaget till lagändring bifalles av riksdagen, kan ersättning enligt lagen sålunda icke utgå i de sjukdomsfall som föranlett utvidgningsförslaget.

Riksdagen har under senare år i ett flertal fall beviljat ersättning av statsmedel till personer som drabbats av yrkessjukdom — främst silikos — men vilka av olika skäl icke kunnat tillerkännas ersättning enligt bestämmelserna i yrkessjukdomsförsäkringslagen. En redogörelse härför har tidigare i år lämnats i propositionen nr 79 (s. 12—13).

Av nu förevarande fall avser ett manganförgiftning och de återstående åtta hårdmetallunga. Den av manganförgiftning drabbade, Karl Wilhelm Karlsson, torde bli varaktigt arbetsoförmögen. I likhet med riksförsäkringsanstalten och försäkringsrådet finner jag omständigheterna i detta fall vara sådana, att ersättning av statsmedel jämlikt grunderna i olycksfallsförsäkringslagen skäligen bör beviljas. I fråga om de personer, som ådragit sig hårdmetallunga, har riksförsäkringsanstalten icke velat avvisa ersättning till de efterlevande efter Karl Erik Bergkvist, vilken avlidit till följd av sjukdomen, samt till Bror Göte Jakobsson, för vilken sjukdomen medfört förlust av arbetsförmågan. Försäkringsrådet har härutöver tillstyrkt ersättning till änkan efter den i sjukdomen avlidne Nils Martin Pettersson. För egen del finner jag med hänsyn till omständigheterna skäligt, att ersättning av statsmedel såsom försäkringsrådet föreslagit utgives i samtliga tre ifrågavarande fall.

I två av de återstående fallen synes det tveksamt om hårdmetallunga föreligger. Såväl i dessa som övriga återstående fall är arbetsförmågan numera ej nedsatt med minst en tiondel. Tillräckliga skäl synas f. n. icke föreligga att utge särskild ersättning av statsmedel i något av dessa fall.

Ersättning bör utgå till Karlsson fr. o. m. den 29 december 1946 eller dagen efter sjukdomens yppande, till Jakobsson fr. o. m. den 7 januari 1947, då hans arbete som montör upphörde, samt där sjukdomen medfört döden fr. o. m. dagen efter dödsfallet.

I enlighet med förslag från riksförsäkringsanstalten torde från ersättningarna avdrag böra ske med belopp, som under berörda tid svara mot dels av erkänd sjuk-kassa utgiven sjukpenning, dels ock den minskning i folkpensionsförmåner, som skulle ha inträtt, därest ersättning tidigare utgått.

Under åberopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att i anledning av den yrkessjukdom, som Karl Wilhelm Karlsson, Karl Erik Bergkvist, Bror Göte Jakobsson och Nils Martin Pettersson ådragit sig av det under femte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget till Statsverket åliggande, av andra medel ej utgående ersättningar i anledning av olycksfall i arbete m. m. utbetalas ersättning med belopp, som skulle ha utgått därest lagen den 14 juni 1929 om försäkring för vissa yrkessjukdomar varit tillämplig å sjukdomsfallen, dock med de begränsningar som angivits i det föregående.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Olof Särnmark.